

ט/or ה/פ/or

! אָשָׁפְטִים הֵם ... הַיּוֹדָעִים
אֲנִי תֹּולֶה אֶתְּנָם עַל עַקְבָּיו
מִמֶּנָּם עַל סֻסְׁקָפָן-וְאַךְ
אַךְ מִזְׁדַּקְפָּם זֶה הַחַץ
עַמְּנָן נִצְחָן נִתְלָה עַל עַקְבָּיו^ו
הַיּוֹדָעִי שׁוֹבֵן עַל הַסּוֹסִין
לְדַרְשָׁנָה יַלְגָע יְבָחָה.
וְאֵיךְ הַזָּהָר נָא מַדְכָּא !
וְאֵיךְ זוּ הַעַמְּנָן נְמֹךְ מְרוּעָה
אֲחָה ! הַמְּנָן תְּלִוְיָשָׂומֵד
מְבָחוֹר הַאָה שָׁבֵץ צָוָעֵד
אָא הַסְּפָקָנוּ עוֹד לִנְסָסָה
חַמְּנָן שָׁבֵן עַל הַסּוֹסִין.
לְאֵין נְשָׁחָק בְּפָרוֹ, גַּגְלָל
וְאֵין לִיְשָׁרָאֵל מְחָל.

**עורה סרב –
אסתר כותבת**

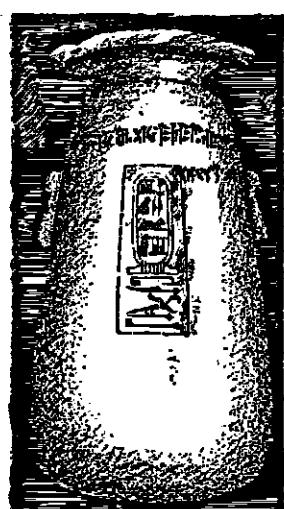
שושן. — נודע כי מרדכי
נבה אל והסoper הצעיר, שכבר
נא שמו ברבים, בהצעה שיבר-
רב את כל סיפור המאורעות
אאראו בחצר המלך אחשוורוש
או עליית אסתר וגורירת המן.
ל הוצאותאות, לפי הצעת מרדכי,
, תגדינה על השבעון אווצר
מלכויות והסתפר יופרים בכל
ונשרים ושבע המדינות
כל הלשונות.

כליים מכלים
שנויות

כלייזטביבת לין

אורתול-אחסנורויז

כל אגרטל. בהמשך זה כתוב שמו של המין - אחשאורהש בכתב יתודות בפרסית ואשוריית ובקי בע המרוממים. בצעו מזכיר

אנו, יס נביא ביהודה

గ්‍රෑන්ඩ් නිවේදනය

הא. כי סדר חנוך בהצזר המלכות
ודם הופקר התבששות אשר
ובטחו מימי כורש, אין לנו
עד וחושיות עוז. וכבר הם
עתים עלינו. אין בנסיבות לעמוד
נגד שבט נבטים פרעאים הבי-
אים עליהם מן המדבר ועל כן
עלנו לשלם את מהיר דלותם
ותולשתם. הם עלו מן הערבה
אשר בין ים המלח ואילת. וכי-
בר ביבשו את חברון עיר הארץ
בות וכבר לבית צור הגיעו.

שם: אין גבול ואין בוחן
לעירינו וכפרינו ממש כשם
שנפרכזו נבולות משפחתי וחוות
ותורה לבית יהודא געשה גם
הפרק ברוח ומוסר. נישואין-
תערובת סכנת לרוחנו נבולות-
תערובת סכנת לחינו.
עלת עתה אין כוח בנו לה-
ציב נבולות ישראלי כבימי קדם.
ועד אשר יקומו לנו מושיעים,
הוא הפהה הפרסי ערבי לגובלוי-
תינו ולהניינו. שכן הוא האבר-
את מיטב מסינו ויבול אדמותנו.
אך מה לנשאות? מושעה
הסודות גדול, המן קטן.
חווי אהדרומוד, חוו אחר
תוננו עצה בלב המן.
ופתואם הוא מאדים:

ישן בברוכן

השחורוש ומועלם לא ניסתה להש
פיע עליו לשובת-עמתה
נקודות-המפתח
ומסתה בגין
אין ספק שנקודות-המוקד של הדר
רמה המתחוללת בשושן היא הגינה
הקסנה אשר לפני בית-משתאה-הדיין,
לייד בית-המלךות — ארמונה של
אסטר. כאן מתגלה עתה מסתה טר-
שי שערכה אסטור לכבוד אחשוויש
והמן. חוגיגת-ההפסנויות-ההמניות
טועניות, כי הזונת המן למשתאה (בר-
ץן אסטור או בעלכורייה) היא הע-
דית המשוב ביותר לכך שתמלך
בבירה אליו חסדי.
לעומת זאת ובכוחו מודכי לקהיר
תנו שאחתר לא מבוגר בעמה ולא
תפקידנו לעת'זרה. גירול יהודיש-שר
שנ', ויהודי הממלכה כולה, תלוי,
איטוא, עכשו בהתגנוגותה של אשא
הרשות, כי זו מוכנים
דרים אלו
שהציגעה
היהרכיהם
— החלוקה
ם מנעו
בת ההת-
ונתת והו
ודין בבר-
ול השיב-
מאותר
תגולויות
ען לשוב-
המלך".
לילה הב-
דרי מה
גע", בפי
לגולות עד

אתה, צעריה ליטים ולנסין, ובכ' בץ סים ברטה התל א נשות אל הייה דת. מה אתם תר בביבה הבו עופ השם אידרא לא לא המת לאזראן כל לן כח מחרה יבאי במה עליית ביופי על ושתמי? כי בבית הנשיט בסטור השתמשתי לא בתמורי נכר כי אם ב, שמן המוד"ה הגנתן חן ויקר אסחדן כל בית כיהודה מטהרוצקי הארץ יופית זהודה!

מי טנווכת אתמול בחצר בית מקדש וראה את דמותו של שיש פלאי זה מלacky' ושם עז דבורי המפעטים אך החזקם להבות, על אודם ועל גובל ישעה, הרוגש הרגיש, שכן א' פסתה עוד נבואה מישראל, לפניו שנותים ימים הופענו שביבי ירושלים לראות את הא' הזה, שאיש לא ידע ולא יכירו ולא יודעים מה שמו והנה הופיע זה כיה ועמו רודה שודש על העיר. אמרו יבוא מאור אשר יבא רוח הקדש באהה רוח הקדש דממה דקה, כי אם וסוערת, אך מי מאוכן טובת מWOOD סערה אשר מקודש וויא באהה לטהר מבנים? אש מבוע הייא אש החזות מאט יעקב', אמר ר' הנביא קבע מושיענו נו: גובל הרשות. החדש, ששכנינו מנצח צדקה זכותה לנו, נלענו. והנה באהה "ה' ניחום, כי עם היהודים קדושה הם נשמעים.

רֹהַעַיר

לרביהם, אולם בין המקומות
ישנם כאלה החוברים ל...
גודלה ולשלוחה להזירה
להעביר את גוירותה מה...
כידוע מתובים — בין ה...
אני פרסי בן סרוי, א...
שרור אן, על אף האיחור כdoi-
אגרת מאת סופרנו בושן —
אגרת זו שנתקבלה היום במעט
תבון נסימת'ה מבירת פרס לפני
שפונה הנדול פחג שם ואשר
לי' חננו מבשרים. בגיןינו זה,
יא טשפפת את טבחരחות
שרור אן.

וות שטרם נטאשו ריאשי הקהילה והיהווית להציג לאוצר-המְלָקֶה סך ככר כסף (סכום קבוע מפלגנתהמן חמורת לעmun העברת-הנזרה), או ייעוט שגלו בקרב הוקם את קבוצת-האטען. בין הגזירים היהודים ארמוניות, הן על ריאשי על מרכז, הם חובעים לוי, לשאות ושק בחוזורי מלכמת לזרורים. לדבריהם, עבשו לדון במלוחות כיון שהחומר המוסת לא משחת להגיץ עד לאשען שנורא בבייחודה, בדין דול של הסוחרים דרש צערדים — חמימים שבין שקרה להם — לחוכת בערים גשתחנה בגנתרמלן, וככל עותם נגלהמן שלחה במשך הלילה צהיר לכל שכונות-העיר לא-עד אחד, את המונומים לפניו ומאז שמי לסליל כל נסיך נשיש מפלגה-מרדי להשב מל-שועזה להתבצע ברובע מסחריים גנותו לרשותה המלאה של ההמון. סמוך מזקיעים מטהובבים באך בוחות וכל עד אין טר לבב העיר הצפוני, מקום שם עמודות פלוגות-פְּרוּעִים נדר על נשקן, מוכנות ומוחנות עיר על היהודים, אם אך תיגען זה. פלוגות-צערדים, אשר קדרה מהמתין לבר-המלך, משפט עניות-הבושים היהודיות שבהצפוני, אלם דוד שביב שחש למקומות החזירים אהוה. שפע שנים מטה.

טו באדר, מ"ב שנה לבניין בבית שני

הקריבתו נא לפחתכם" הת' פרץ הנביה בעזקה מרה לנכדי גים ולעם המזוללים. בקדושת הבית ובכבוד אלהי ישראל ומקריבים כל "הקריבתו בעלי מיטים וכל נא דבר פסול. לפחתכם ו' ואכן נגוע בכך הנביה בחולשת עמוקה אשר דבכה שלג�, חולשת דעתם כלפי עצמן, לבול עצמי, נזול בקדשיהם. הנה נא אותה אופנת אתדרונה לשאות דוקא נשים עמוניות שומרניות. לא כי יפות הן יותר, אלא כי זרות הן, על כן דמישך לב בני יהודה, ודוקא לב ראשי יהודה, אלהן. כל מה שבא מנכਰ טוב הוא בעיניהם וכל אשר משלונו הוא — רע ובוון. רגש נזירות ושנאה עצמית. אמר קמיט לפתתכם ו' אמר הנביה לא "לפתתנו" אמר כי אם לפחתכם, לזה מהו? אמר קמיט לפתחו, משחררים פניו במנחות, חולמים כל תקוות הפהרים תיכם בו ולוא בה' אלהי יש' אשר ראל ולא בתורת אבות ולא להרתו ררחותם עצמאיות הניתנות בבריאו

אנדרות

ל' חיל רבבה

מרדכי היהודי, מה שמר ? מנהיגינו וגבוריינו ? "בדברי הימים"
איש יב אין, זכין גם אין מארך מרבים לתה תמנות של מלכי גוים,
אבל נזרעים מלחת דמיות של יהר
דים מתחש לעבור על לא תעשה
לך כל פסל וכל תמנתך". אוי תושב,
שחשש זה אין לו מקומ, כי אין כל
סכנה שעומק יבוא בטהראיגו אלהיר
יות במעשיך הנוראים. הנהנו אנו יושבי^ו
ירושלים ודואים לאותם ובאת מרד
אה נזקם של גבורת היום, אהובי
העם שהצילה לנו מידי אויבים,
מרדיים ואסתר. בעתוונים שלנו הופיע
פיעים בשושן אין יום שלא תופיע
תמנותך של אסתר בפרא לבושה
במשתואתך וכבר ווק און בני יהר
דה. איננו רשאים ליתנות מני מניה
של הימנטה. אוי ותשב שאן נה
נכון.

לעוזר... זביה-תול... והם כבר מודכ
לכל שם מזדמן גאל היבנלי ואסתר
אלאדיא איסתורה, בוכב ותרי בלוע
ורושע לא אמר דורך אסתה ריעץ
... כיב, כי אם דרך נוכב...
אין עניינו אריה, הלילה, בעלה
ונגדולה שנintelו מודכי ואסתר, אבל
שם מסורת עמייה בידינו שלא
אפשרו בני ישראל ממדרים אלא
nocrotot זו שלאו שינו את שמותיהם.
אלאן בשמות זורם אלה של אהינו
בגמלת מרט אוות מבשר רועית, שנונה
בשם בשער המלך ובהרמנתו ואדי
ס רודים לזכות בטהורה ?
יהודה איש יב
היכן תמנוגותיהם של
מודכי ואסתר ?
האם לא הגיעה העת לפרש נער
על כל זו, אמר דכם, לא-הזרום, אל

